

Decizia nr. 1585 din 2017
privind soluționarea contestației formulată de către
S.C. x S.R.L.
înregistrată la D.G.R.F.P. Brașov sub nr. x/22.06.2017

Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov - Serviciul Soluționare Contestatii a fost sesizată de Administrația Județeană a Finanțelor Publice Harghita, Serviciul Inspecție Fiscală Persoane Juridice 1 prin adresa nr. x/19.06.2017, asupra contestației formulate de S.C. x S.R.L., cu sediul în com.x, sat.x, nr.x, jud. Harghita, CUI:x, înregistrată la D.G.R.F.P. Brașov sub nr. x/22.06.2017.

Contestația este formulată împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferentelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice nr. x/28.04.2017 întocmită în baza Raportului de inspecție fiscală nr. x/28.04.2017, emise de Administrația Județeană a Finanțelor Publice Harghita- Activitatea de Inspecție Fiscală, și privește suma totală de **x lei**, reprezentând:

- x lei impozit pe profit stabilit suplimentar
- x lei TVA stabilită suplimentar

Contestatia a fost depusa în termenul prevăzut de art. 270 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, în raport de comunicarea Deciziei de impunere nr. x/28.04.2017 în data de 03.05.2017, prin remiterea sub semnatura a actului administrativ fiscal și depunerea contestației prin posta în data de 13.06.2017 conform stampilei Postei Romane.

Constatând că în speta, sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 268, art. 270 și art. 272 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedura fiscală, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov, prin Serviciul Soluționare Contestatii 2, este investită să soluționeze contestația formulată SC x SRL.

I. SC x SRL, prin contestația depusa la Administrația Județeană a Finanțelor Publice Harghita înregistrată sub nr.x/14.06.2017, solicită admiterea contestației și anularea Deciziei de impunere nr. x/28.04.2017 pentru următoarele motive:

Petenta prin contestația depusa susține că inspectorii fiscali au aplicat greșit textele legale incidente în speta și ca urmare a acestor aplicări eronate a legislației s-a stabilit în sarcina petentei sume suplimentare nereale aferente perioadei 2011-2016.

Cu privire la impozitul pe profit: organul de inspecție a considerat că achizițiile de bunuri de la SC x SRL sunt operațiuni care nu au continut economic și nu sunt destinate realizării de operațiuni impozabile.

Contribuabilul susține că întrucât societatea se află în faliment și că a fost declarată inactivă nu înseamnă că nu a înregistrat și declarat livrările către SC x SRL, lucru care se poate verifica din baza de date a ANAF și din declarațiile depuse de societate.

De asemenea se precizează faptul că achiziția bunurilor a fost realizată în mod efectiv iar cheltuielile cu achizițiile de bunuri se încadrează în categoria bunurilor deductibile astfel încât

baza impozabilă a fost stabilită corect și nu se impunea modificarea acesteia, stabilirea impozitului pe profit suplimentar, astfel ca semiremorca marca x și cele 4 cauciucuri achiziționate de la SC x SRL erau necesare bunei desfășurări a activității având în vedere faptul ca SC x SRL are ca activitate transport intern și internațional de marfuri iar inspectorii fiscali nu au urmărit veniturile impozabile realizate de petenta.

Petenta menționează faptul ca achizițiile efectuate de la SC x SRL au la baza contracte ferme iar livrările au fost efectuate pe baza de facturi fiscale în baza cărora s-au întocmit Note de intrare-recepție.

Totodată se precizează faptul ca bunurile livrate au fost înregistrate în evidența contabilă a furnizorului conform jurnal de vânzări întocmit pentru perioada 01.09.-30.09.2011 de către SC x SRL și a fost anexată la dosarul cauzei.

Cu privire la TVA: petenta face trimitere la art.110 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală cu modificările și completările ulterioare susținând ca sumele stabilite suplimentar reprezentând TVA sunt prescrise.

SC x SRL precizează faptul ca, spre deosebire de materia impozitului pe profit, unde ca o cheltuială să fie considerată deductibilă trebuie să fie făcută în scopul obținerii de venituri impozabile în materia taxei pe valoare adăugată, taxa va fi considerată deductibilă doar în măsura în care bunurile și serviciile achiziționate au fost destinate în folosul operațiilor taxabile.

Contribuabilul precizează faptul ca în exemplele oferite de organele de inspecție fiscală în Raportul de Inspecție fiscală s-a văzut că atât petenta cât și SC x SRL au depus Declarațiile 394 privind livrări și achiziții de bunuri și servicii pe teritoriul României precum și faptul ca societatea furnizoare declară livrări către SC x SRL și a înregistrat și declarat TVA colectată pentru aceste operațiuni.

De asemenea, în susținerea cauzei petenta face trimitere la cazul C 80/11-Mahageben a CJUE precum și la Directiva 112/2006/CE.

La finalul contestației petenta trage concluzia ca echipa de control nu s-a bazat pe fapte reale, nu a luat în considerare existența faptică a mijlocului de transport și a anvelopelor, fapt dovedit prin documente justificative puse la dispoziția inspectorilor fiscali.

Petenta susține ca semiremorca x având număr de înmatriculare HR a fost în proprietatea societății până la finele anului 2015, iar anvelopele au fost montate pe semiremorca menționată anterior conform bonurilor de consum nr.x/30.09.2011 și nr.x/31.12.2011

II. Prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferentelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice nr.x/28.04.2017, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr.x din data de 28.04.2017, organele de inspecție fiscală din cadrul A.J.F.P. Harghita, au verificat perioada 01.07.2011-31.12.2016 privind TVA respectiv perioada 01.07.2011-31.12.2016 privind impozitul pe profit, inspecția fiscală fiind efectuată în perioada 20.04.2017-26.04.2017

Având în vedere deficiențele constatate în urma controlului, redat pe larg în Raportul de inspecție fiscală, la cap.III, organele de inspecție fiscală au stabilit obligații suplimentare în suma totală de x lei, din care x lei reprezentând impozit pe profit stabilit suplimentar respectiv x lei reprezentând TVA stabilit suplimentar.

Cu privire la impozitul pe profit:

In luna septembrie 2011, SC x SRL a achizitionat 4 buc. anvelope x 385/55/22,5 de la SC x SRL in baza facturii nr.x/30.09.2011 in valoare totala de x lei din care TVA x lei

Organul de inspectie fiscala precizeaza faptul ca in perioada in care s-au declarat aceste tranzactii, SC x SRL nu desfasura nici un fel de activitate la sediul declarat, astfel organul de inspectie mentioneaza faptul ca „tranzactiile efectuandu-se doar pe documente”

In baza celor de mai sus respectiv in baza prevederilor art. 11 alin (1) si art.21 alin(1) din Legea nr.571/2003 privind Codul Fiscal cu modificarile si completarile ulterioare la control nu s-a admis deducerea din punct de vedere fiscal a cheltuielilor reprezentand anvelope in suma de x lei, cheltuieli ce au condus la diminuarea profitului impozabil aferent perioadei 01.01.2011 -31.12.2011 fapt pentru care diferenta de x lei s-a cuprins suplimentar la stabilirea profitului impozabil iar organele de inspectie fiscala au procedat la recalcularea impozitului pe profit aferent anului 2011, stabilind o diferenta de impozit pe profit in suma de x lei ($x \cdot 16\%$)

Cu privire la TVA:

In luna septembrie 2011, SC x SRL a înregistrat în evidența contabilă o achiziție, de la SC x SRL conform facturii nr. x/12.09.2011 reprezentând o semiremorca x, în valoare totala de x lei din care TVA in suma de x lei, respectiv patru anvelope x 385/55/22,5 conform facturii nr. x/30.09.2011 in valoare totala de x lei din care TVA in suma de x lei, achizitii pe care echipa de inspectie fiscala nu a acceptat la deducere TVA in suma de x lei ($x \cdot 24\%$) pe motivul ca cele doua tranzactii nu au fost efectuate in realitate iar furnizorul Sc x SRL nu desfasoara nici o activitate la sediul declarat.

Inspectorii fiscali in baza extras EVA-Sistem National de Evidente Auto, au stabilit ca semiremorca x nu a fost identificat ca ar fi fost in patrimoniul societatii Sc x SRL si nu s-a putut justifica cu documente de provenienta din partea SC x SRL.

Astfel, organul de inspectie au retinut ca au fost incalcate respectiv nu au fost respectate prevederile art.11, alin(1), art.146, alin(1), din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal cu modificarile si completarile ulterioare coroborat cu art.6, art.49,alin(1) si (2), art.64 si art.65 din OG nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata cu modificarile si completarile ulterioare.

III. Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei și având în vedere motivele invocate de contestatara și constatările organelor de inspecție fiscală, în raport cu actele normative în vigoare in perioada supusa verificarii, se rețin următoarele:

1. Cu privire la invocarea prescripției dreptului organelor de inspectie fiscala de a stabili obligatii fiscale suplimentare, DGRFP Brasov-Serviciul solutionare contestatii 2 este investita sa se pronunte daca organele de inspectie fiscala au stabilit in mod legal obligatii fiscale suplimentare de natura Taxei pe valoare adaugate, pe perioada 01.07.2011-31.12.2011, in conditiile in care pentru obligatiile fiscale datorate termenul de prescriptie a dreptului organelor fiscale incepe sa curga de la data de 01 ianuarie a anului urmator celui in care s-a depeus decontul de TVA.

În fapt, Sc x SRL a fost supusa unei inspectii fiscale partiale ce a avut ca obiect impozit pe profit si TVA. Inspectia fiscala s-a finalizat prin incheierea Raportului de inspectie fiscala nr. x/28.04.2017 si emiterea Deciziei de impunere nr. x/28.04.2017.

Perioada de verificare a impozitului pe profit si TVA avizata de organele de inspectie fiscala era 01.07.2011-31.12.2016 si s-a realizat conform Avizului de inspectie fiscala nr.x/20.04.2017.

In contestatia formulata SC x SRL sustine ca organele de inspectie fiscala nu aveau dreptul sa stabileasca in sarcina sa obligatii fiscale in materie de TVA aferente anului fiscal 2011 intrucat la momentul inceperii inspectiei fiscale dreptul organelor fiscale de a stabili obligatii fiscale aferente anului 2011 era deja prescris, intelegand sa invoce prescriptia dreptului de a stabili obligatii fiscale pentru TVA stabilita suplimentar, calculate pentru anul 2011.

Mai mult, societatea contestatoare sustine ca inspectia fiscala a fost efectuata cu incalcarea dispozitiilor art.110 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedura fiscala, cu modificarile si completarile ulterioare.

In drept, in speta sunt aplicabile prevederile art. 347 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedura fiscala, cu modificarile si completarile ulterioare potrivit caruia:

“ART. 347 Dispoziții privind termenele

(1) Termenele în curs la data intrării în vigoare a prezentului cod se calculează după normele legale în vigoare la data când au început să curgă.”

, astfel termenele aflate in curs la data intrarii in vigoare a noului Cod Fiscal si Cod de procedura fiscala, respectiv 01.01.2016, se calculeaza dupa normele legale in vigoare la data cand au inceput sa curga.

Pentru anul 2011 erau in vigoare prevederile OG nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata cu modificarile si completarile ulterioare, astfel:

Art.23,Nașterea creanțelor și obligațiilor fiscale, prevede

„(1) Dacă legea nu prevede altfel, dreptul de creanță fiscală și obligația fiscală corelativă se nasc în momentul în care, potrivit legii, se constituie baza de impunere care le generează.

(2) Potrivit alin. (1) se naște dreptul organului fiscal de a stabili și a determina obligația fiscală datorată.

Iar, art.91 din OG nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, se prevede:

„Art.91 Obiectul, termenul și momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție a dreptului de stabilire a obligațiilor fiscale

(1) Dreptul organului fiscal de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 5 ani, cu excepția cazului în care legea dispune altfel.

(2) Termenul de prescripție a dreptului prevăzut la alin. (1) începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală potrivit art. 23, dacă legea nu dispune altfel.

(3) Dreptul de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 10 ani în cazul în care acestea rezultă din săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală.

(4) Termenul prevăzut la alin. (3) curge de la data săvârșirii faptei ce constituie infracțiune sancționată ca atare printr-o hotărâre judecătorească definitivă.”

Se retine ca prevederile legale care reglementeaza prescriptia extinctiva sunt imperative, acestea limitand perioada de timp in care se poate valorifica un drept.

In ceea ce priveste TVA in cauza in speta sunt aplicabile si prevederile art.156¹ din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal cu modificarile si completarile ulterioare, potrivit caruia:

„ART. 156¹ Perioada fiscală

(1) Perioada fiscală este luna calendaristică.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), perioada fiscală este trimestrul calendaristic pentru persoana impozabilă care în cursul anului calendaristic precedent a realizat o cifră de afaceri din operațiuni taxabile și/sau scutite cu drept de deducere și/sau neimpozabile în România conform art. 132 și 133, dar care dau drept de deducere conform art. 145 alin. (2) lit. b), care nu a depășit plafonul de 100.000 euro al cărui echivalent în lei se calculează conform normelor, cu excepția situației în care persoana impozabilă a efectuat în cursul anului calendaristic precedent una sau mai multe achiziții intracomunitare de bunuri.”

iar la art.156² din același act normativ se prevede:

„art.156² Decontul de taxă

(1) Persoanele înregistrate conform art. 153 trebuie să depună la organele fiscale competente, pentru fiecare perioadă fiscală, un decont de taxă, până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care se încheie perioada fiscală respectivă.

(2) Decontul de taxă întocmit de persoanele înregistrate conform art. 153 va cuprinde suma taxei deductibile pentru care ia naștere dreptul de deducere în perioada fiscală de raportare și, după caz, suma taxei pentru care se exercită dreptul de deducere, în condițiile prevăzute la art. 147¹ alin. (2), suma taxei colectate a cărei exigibilitate ia naștere în perioada fiscală de raportare și, după caz, suma taxei colectate care nu a fost înscrisă în decontul perioadei fiscale în care a luat naștere exigibilitatea taxei, precum și alte informații prevăzute în modelul stabilit de Ministerul Finanțelor Publice.”

In concluzie baza impozabila s-a constituit la sfarsitul perioadei fiscale iar dreptul la creanta fiscala si obligatia fiscala corelativa s-au nascut la termenul de declarare, respectiv termenul prevazut pentru depunerea declaratiilor fiscale si deconturilor de TVA.

Astfel, se retine ca termenul de prescriptie a dreptului organului fiscal de a stabili obligatii fiscale incepe sa curga de la data de 1 ianuarie a anului urmator celui in care legea prevede obligativitatea depunerii formularului 300 "Decont de TVA"

Din prevederile legale invocate si documentele existente la dosarul contestatiei se retine ca in cauza in speta perioada fiscala este trimestrul iar contribuabilul avea obligatia depunerii decontului de TVA pana pe 25 inclusiv a lunii urmatoare celei in care se incheie trimestrul.

In speta achizițiile au fost efectuate in luna septembrie 2011, achizițiile fiind cuprinse in decontul de TVA aferenta lunii septembrie, iar petenta avea obligatia declararii/depunerii decontului pana la data de 25 octombrie 2011, inclusiv.

Avand in vedere ca potrivit prevederilor legale mai sus enuntate, termenul de prescriptie a dreptului organului fiscal de a stabili obligatii fiscale incepe sa curga de la data de 1 ianuarie a anului urmator celui in care legea prevede obligativitatea depunerii formularului 300 „Decont de TVA”, se retine ca privind TVA pentru care termenul de prescriptie a inceput sa curga de la data de 01.01.2012, a intervenit prescriptia la data emiterii Deciziei de impunere, astfel ca pentru acest capat de cerere se va admite contestatia si totodata se va anula partial actul administrativ fiscal contestat in conformitate cu prevederile

art.279, alin (1) si (2) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedura fiscala cu modificarile si completarile ulterioare.

'ART. 279 Soluții asupra contestației

(1) Prin decizie contestația poate fi admisă, în totalitate sau în parte, ori respinsă.

(2) În cazul admiterii contestației se decide, după caz, anularea totală sau parțială a actului atacat.'

În acest sens se reține ca organul de inspecție fiscală prin adresa nr.x/19.06.2017 recunoaște faptul ca s-a gresit cu privire la termenul de prescripție intrucat nu au fost luate în considerare prevederile art.347 din Legea nr.227/2015 privind Codul de procedura fiscala cu modificarile si completarile ulterioare, astfel ca termenul de prescripție pentru TVA a început sa curga de la data de 01.01.2012, fiind propusa admiterea contestației pentru suma de x lei reprezentand TVA.

2.Referitor la obligațiile suplimentare de plata in suma de x lei reprezentand impozit pe profit cauza supusa solutionarii D.G.R.F.P. Brasov prin Serviciul Solutionare Contestatii 2 este să se pronunțe asupra legalității și temeiniciei stabilirii acestor obligații fiscale suplimentare, în condițiile în care SC x SRL prin argumentele și documentele prezentate nu demonstrează o altă situație de fapt decât cea stabilită de organele de inspecție fiscală.

In fapt, în luna septembrie 2011, SC x SRL, a înregistrat în evidența contabilă o achiziție, de la SC x SRL, patru anvelope x 385/55/22,5 conform facturii nr. x/30.09.2011 în valoare totală de x lei din care TVA în suma de x lei.

Organele de inspecție fiscală din cadrul DGFP Harghita au efectuat un control inopinat la SC x SRL iar constatările au fost menționate prin Procesul verbal nr.x/27.09.2011 la care se face trimitere și în Decizia de impunere nr.x/28.04.2017, contestată.

Din Procesul verbal nr.x/27.09.2011 reiese faptul ca controlul inopinat/incrucisat s-a desfășurat la sediul DGFP Harghita în urma caruia inspectorii fiscali au propus efectuarea unei inspecții fiscale parțiale la furnizorul petentei în baza referatului nr.x/27.09.2011.

La începerea inspecției fiscale Sc x SRL a sustras de la efectuarea inspecției fiscale, la sediul declarat nu a fost găsit nici un reprezentant al societății, avizul de inspecție respectiv invitația au fost preluate dar nu au fost puse la dispoziția organelor de control documentele contabile.

Totodată s-a stabilit ca activitatea principală a SC x SRL este „*Lucrari de constructii a cladirilor rezidentiale si nerezidentiale*” cod CAEN 4120 și a fost declarat inactiv din data de 26.04.2012 de către organele de inspecție fiscală.

Din informațiile furnizate prin baza de date a ORC - Harghita, organul de inspecție a stabilit ca SC x SRL este sub incidența Legii nr. 85/2006 Conform dosar nr. x/96/2014 aflat pe rolul Tribunalului Harghita, Secția civilă, lichidatorul judiciar fiind x.

Organele de inspecție fiscală în baza adresei nr. x/18.10.2016 au solicitat documentele contabile de la lichidatorul judiciar x pentru efectuarea controlului.

Prin adresa nr. xA/18.10.2016, x, a comunicat faptul ca nu a reușit să intre în posesia documentelor financiar contabile deși, în calitate de lichidator judiciar a procedat la notificarea debitoare și a administratorului statuar în acest sens.

Din aplicația Fiscnet - dosar fiscal rezulta ca societatea a depus ultimul decont de TVA pe luna aprilie 2012, declarația recapitulativă 390 pe decembrie 2011, iar declarația informativă

D394 pe semestrul II 2011, astfel societatea a fost declarat inactiv din data de 26/04/2012 de organele de inspecție fiscală.

În baza celor de mai sus organul de inspecție fiscală la stabilirea obligației fiscale suplimentare, nu a acceptat ca fiind deductibile cheltuielile efectuate de SC x SRL pe baza facturii fiscale primite de la furnizorul mai sus menționat, întrucât există indicii rezonabile cu privire la faptul că aceste operațiuni nu reprezintă operațiuni economice de vânzare-cumpărare, ci reprezintă operațiuni prin care se dorește disimularea realității prin crearea aparentei existenței unor operațiuni care în fapt nu există, scopul fiind diminuarea obligațiilor de plată la bugetul de stat.

În baza celor de mai sus organele de inspecție fiscală au reținut că au avut suspiciuni cu privire la această înregistrare, ca fiind fictive, ca această achiziție nu ar fi existat în realitate (tranzacția efectuându-se doar pe documente) și s-a recalculat impozitul pe profit pentru anul 2011 în conformitate cu prevederile art. 19 din legea nr. 571/2003 privind Codul Fiscal cu modificările și completările ulterioare, fiind stabilit un impozit pe profit suplimentar în suma de x lei ($x \cdot 16\%$)

Petenta susține că achiziția anvelopelor a fost realizată în mod efectiv, iar cheltuielile cu achizițiile de bunuri se încadrează în categoria bunurilor deductibile întrucât anvelopele au fost folosite pe semiremorcă x având nr. de înmatriculare HR

În drept, în ceea ce privește impozitul pe profit prevederile art.11 art.19, art.21, alin.(1) și alin.(4) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, stipulează:

„Art. 11. – (1) La stabilirea sumei unui impozit sau a unei taxe în înțelesul prezentului cod, autoritățile fiscale pot să nu ia în considerare o tranzacție care nu are un scop economic sau pot reîncadra forma unui tranzacții pentru a reflecta conținutul economic al tranzacției”.

Astfel, se reține că organele de inspecție fiscală pot reîncadra forma unei tranzacții pentru a reflecta conținutul economic al acesteia sau pot să nu ia în considerare o tranzacție care nu are un scop economic.

„Art. 19. – (1) Profitul impozabil se calculează ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, dintr-un an fiscal, din care se scad veniturile neimpozabile și la care se adaugă cheltuielile nedeductibile. La stabilirea profitului impozabil se iau în calcul și alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor potrivit normelor de aplicare.”

Art. 21, - (1) “Pentru determinarea profitului impozabil sunt considerate cheltuieli deductibile numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile, inclusiv cele reglementate prin acte normative în vigoare.”

Art.21-(4)“Următoarele cheltuieli nu sunt deductibile:

[...]

f) cheltuielile înregistrate în contabilitate, care nu au la bază un document justificativ, potrivit legii, prin care să se facă dovada efectuării operațiunii sau intrării în gestiune, după caz, potrivit normelor;

Potrivit prevederilor legale mai sus citate, la calculul profitului impozabil sunt deductibile numai acele cheltuieli care au fost efectuate în scopul realizării de venituri impozabile, fiind astfel condiționată deductibilitatea cheltuielilor de justificarea utilizării bunurilor achiziționate în scopul realizării de venituri impozabile.

Petenta a depus la dosarul cauzei, documente, respectiv „*bon de consum*”, care insa nu sunt semnate nici de catre gestionar, nici de catre primitor, nefiind prezentate elemente de identificare(dimensiune, nr.serie, etc) care sa ateste faptul ca bunurile date in consum erau cele achizitionate de la Sc x SRL, fiind mentionat la rubrica codul si denumirea produselor „anvelope Kespa” pe care nici cu ajutorul programului de cautare „*google*” nu s-a reusit identificarea acestuia.

De asemenea din informatiile extrase cu ajutorului aplicatiei *EVA-Sistem National de Evidente Auto*, rezulta faptul ca semiremorca x, avand nr de inmatriculare HR ... era omologat pentru anvelope avand dimensiunea 385/65R22.5 in conditiile in care pe factura era trecut dimensiunea 385/55/22.5, fiind anvelope neomologate de catre Registrul Auto Roman pentru a semiremorca HR

Pe bonurile de consum figureaza o mentiune, scrisa cu mana cu un pix negru „*au fost montate la semiremorca HR ...*” fara insa a fi semnata de gestionar sau de persoana care a facut aceasta mentiune/ reprezentant legal al societatii si fara a purta amprenta/stampila societatii SC x SRL.

Astfel, se concluzioneaza ca din documentele prezentate de petent, nu a rezultat destinatia si nici necesitatea achizitiilor anvelopelor, nefiind prezentate situatii de lucrari, devize de lucrari cu mentionarea utilajelor/mijloacelor de transport pentru care s-au folosit anvelopele achizitionate de la SC x SRL, bonurile de consum fiind intocmite in sistem electronic si nu contin informatii cu privire la persoanele care au primit bunurile, nu sunt semnate si nu contin detaliat denumirea pieselor fiind in scris doar "anvelope Kespa" si numarul acestora(in total 4 buc).

Pentru anvelopele date in consum, contribuabilul nu a prezentat nici cu ocazia controlului si nici in sustinerea contestatiei documentele prevazute în OMFP 3512/2008 privind documentele financiar contabile, în baza carora s-a propus aprovizionarea, respectiv nota justificativa privind descrierea degradarii bunurilor materiale, Proces-verbal de declarare a unor bunuri materiale (Cod 14-2-3/aA) precum si necesar de materiale, sau orice alte documente în baza carora au fost lansate comenzile, din care sa rezulte numarul si tipul de anvelope precum si mijlocul de transport caruia i-au fost repartizate, destinate.

În fapt, societatea a prezentat doar factura de achiziție și bonurile de consum fără niciun alt document privind necesitatea, vehiculul căruia i-au fost repartizate, foile de parcurs ale autovehiculelor care le-au transportat, etc.

Avand in vedere dispozitiile legale sus-citate rezulta ca sunt deductibile cheltuielile efectuate de un contribuabil, numai in masura in care ele sunt efectuate in scopul obtinerii de venituri si nu se incadreaza in categoria cheltuielilor nedeductibile stabilite prin lege. Legiuitorul prevede de asemenea, in mod expres ca sunt nedeductibile cheltuielile care nu au la baza document justificativ potrivit legii si cele efectuate in favoarea actionarilor sau asociatilor.

Rezulta deci că deductibilitatea cheltuielilor reprezentand achizițiile de anvelope, este conditionata de demonstrarea utilizarii acestora in scopul realizarii de operatiuni taxabile. Or, din documentele prezentate de petent, nu a rezultat destinatia si necesitatea achizitiilor mai sus amintite, nefiind prezentate situatii de lucrari, devize de lucrari, bonuri de necesitate, etc

In acest sens, referitor la sustinerile din contestatie, potrivit doctrinei, se reține că încă din dreptul roman a fost consacrat principiul potrivit căruia cel ce afirmă o pretenție în justiție trebuie să o dovedească, regula tradițională exprimată prin adagiul latin „*actor incumbit probatio*”, principiul fiind consfințit de art. 249 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de

procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare: „*cel care face o susținere în cursul procesului trebuie să o dovedească, în afară de cazurile anume prevăzute de lege*” și art. 250 din același act normativ care precizează: „*dovada unui act juridic sau a unui fapt se poate face prin înscrisuri [...]*”.

De asemenea organul de inspectie fiscala prin adresa nr.x/19.06.2017 sustine faptul ca in perioada in care s-a declarat achizițiile de anvelope de la furnizorul SC x SRL, aceasta nu a desfasurat nici o activitate la sediul declarat, si a fost declarat inactiv incepand cu data de 26.04.2012.

În contextul celor anterior prezentate, în temeiul prevederilor legale mai sus citate, având în vedere documentele existente la dosarul cauzei, și întrucât petenta nu a probat cu documentele prevazute de lege efectuarea cheltuielilor respective in scopul obtinerii de venituri impozabile, rezulta ca in mod legal organele de control nu au admis la deductibilitate cheltuielile inregistrate in suma de x lei cu ocazia descarcarii a anvelopelor achizitionate de la Sc x SRL si au stabilit un impozit pe profit in suma de x lei.

În consecință, organul de soluționare a contestației reține că suma totală de x lei reprezintă o cheltuială nedeductibilă la calculul profitului impozabil al societății, fiind datorat impozitul pe profit stabilit suplimentar, în sumă de **x lei** (x lei x 16%).

In consecinta, in temeiul prevederilor art. 279 alin. (1) din Legea 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu pct. 11.1. lit. a) din Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 3741/2015 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Lege 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, potrivit carora:

„11.1. Contestația poate fi respinsă ca:

a) neîntemeiată, în situația în care argumentele de fapt și de drept prezentate în susținerea contestației nu sunt de natură să modifice cele dispuse prin actul administrativ fiscal atacat;”

urmeaza a fi **respinsă ca neîntemeiată** contestația formulată pentru acest capăt de cerere.

Pentru considerentele aratate in continutul deciziei, în temeiul prevederilor legale invocate în cuprinsul prezentei decizii si în baza art. 272, art.273, art.276 si art. 279 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală cu modificările și completările ulterioare, se

DECIDE

1. Admiterea partiala a contestatiei formulata de SC x SRL inregistrata la DGRFP Brasov sub nr.x/22.06.2017 si anulara partiala a Deciziei de impunere nr. x/28.04.2017 privind obligatiile fiscale principale aferente diferentelor bazelor de impozitare stabilite in cadrul inspectiei fiscale la persoane juridice *emisa de A.J.F.P. Harghita – Activitatea de Inspectie Fiscala, in baza Raportului de inspectie fiscala nr.x/28.04.2017*, cu privire la suma totala de **x lei** reprezentand TVA, stabilita suplimentar.

2. Respingerea ca neintemeiata a contestatiei formulata de SC x SRL inregistrata la DGRFP Brasov sub nr.x/22.06.2017 impotriva Deciziei de impunere nr. x/28.04.2017 privind

obligațiile fiscale principale aferente diferentelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice *emisa de A.J.F.P. Harghita – Activitatea de Inspectie Fiscala, in baza Raportului de inspectie fiscala nr.x/28.04.2017*, cu privire la suma totala de **x lei** reprezentand impozit pe profit, stabilita suplimentar.

Prezenta decizie poate fi atacata la Tribunalul Harghita in termen de 6 luni de la data comunicarii, conform prevederilor Legii nr.554/2004 privind contenciosul administrativ.

Director General

x